

Publicerad 2006-09-15 13:51 av Jinzan

En mor som mist sin dotter, en dotter som mist sin mor. Bada har sorgliga bilder i huvudet. Det ar dessa minnen jag försöker lyfta fram.

**Cecilia i den har texten hater Cecilia Westgaard.*

*Anna är Anna fernqvist**

Minnens brunn

<blockquote>

</blockquote> Hon miste en viktigt liv när hon var nio år, endast nio ar

Samantha gick sakta, sakta pa plattorna langst ut pa trottoaren. Tre ar hade gatt, och anda kandes det som igar. Hon kunde kanna mammas fingrar nudda vid hennes handflata, orden ekade an idag. Det ordnar sig, gumman, det blir bra. Bara den hesa lilla repliken, inget mer. Sen forsvann hon. Det anda hon hade kvar var minnet, den vita klanningen med roda band och ett svartvitt foto.

Hon tog upp fotot ur fickan. Mamma, lite framatlutad framfor ett trad, som man bara sag stammen av. Hon la ner det igen. Det var ingen ide att hoppas att det fanns en losning, att det skulle bli bra. Det kunde inte bli bra.

Hon fortsatte langst ut pa trottoaren utanfor räket. Hon tog tag i räket och hangde over vagen. Tank att den var sa nara oss, hela tiden. Ett snett steg, ett hopp och en bil, sa var man pa andra sidan. Den narmsta genvagen till doden var ödet. Hon tittade pa vagen. Allt vatten fran gardagens regn flodade in i brunnen bredvid henne. Hon satte sig pa kna framfor den och lat den alldeles for lilla vita klanningen smaka forsiktigt pa vattnet. For tre ar sedan skulle hon fylla nio. Da satt hon vid brunnen och tittade ner. Det hon sag var ett guldmynt ramla in i hennes spegelbild, och sa onskade hon. Men ingenting gick i uppfyllelse.

Hon tittade ner pa personen som speglades upp igen. ogonen var smala och det ljusa haret hangde i langa stripor over ansiktet. Som mammas, nar dom inte kunde tvatta haret for att hon fick ont av att rora sig. Sista dagen lag haret som en ram runt hennes ansikte. Även om hon log, fanns det nget leende i det. Sedan kom tarar som forvragnde synen och suddade bort allt framfor henne, sedan blundade hon.

Hon tog upp kortet ur fickan. Tittade intensivt pa det. Hon behovde det inte langre. Hon visste var varenda harstra lag, vart varenda lov satt. Hon mätte in kortet i en utav springorna till brunnen och kisade ner igen.

Hon slappte greppet om kortet och sag det singla ner tills det nuddade vattenytan pa hennes panna. Bildens framsida var rakt uppat. Nu fanns hon innuti Samantha, nu fanns mamma i henne.

Stralkastarna siktade in mot henne.

När det gått ett år känns som att världen rasat bakom än....

Cecilia satte in bilnycklarna och motorn startade trögt. Hon bakade ut från gårdsplanen ifrån Annas röda hus

i utkanten av byn. Efter precis ett år behövde hon tröst. Annas armar hade värmt hela henne i en famn, medan hon höll i en stekspade och brände en pannkaka som hon skulle ge till Cecilia. Som tröst. Det fanns en liten tröst. Millan älskade Annas härligt vidbrända pannkakor. Frasigt goda, sa hon, när hon var tre. Hon tittade i bakspegeln och kände en rysning när Anna stod och vinkade, med en sorg i blicken. Cecilia gjorde ingen ansats att göra något tillbaka, inte ens handen orkade vrida sig i en vinkning. Anna visste ändå vad hon bettyde för henne. Hon gasade på i uppførsbacken och sedan ner för att slippa se fler minnen när ändå tårarna var i halsen och hotade att tränga ut. Tänk att döden var så nära. Att ett träd kan vara farligt. Det var en så patetiskt. plötsligt ville ingen i närheten ha träd och sågade ner alla. Det var tomt och grått på gatan. Alla såg med medlidande blickar. Vi är hemskt ledsna för din skull, sa dom över häcken. Då grät hon, grät hela dagar, hela nätter var hon själv död. Men hon sågade aldrig ner trädet, det hemska trädet. Hon vaknade upp ur dagdrömmen och fann sig själv gråta. För vad, hon hade redan gråtit färdigt för det förflutna. Hon tittade runt om kring sig och noterade att hon inte kände igen vägen. Hon hade kört fel. Hon vände sig bakåt och tittade. Hon ville inte hem, inte ännu. Hon fortsatte framåt. Hon tittade på ett foto med henne på. Det sista fotot dom tog. Det blonda håret räckte till axlarna och den vita klänningen var förstör. Plötsligt satt det någon på vägen. Solen sken, det var fest. Hon hade bjudit alla när hennes lilla ängel fyllde fyra år. Och hon pratade med alla. Ett ögonblick utan att skydda sprang hon in och tog ut maten ur ugnen. Sedan gick hon ut. Vart är Millan? Alla tittade runt omkring. Man såg ingen utav barnen. Och när dom kom till baksidan stod alla barnen runt ett gammalt träd, och på den tredje grenen satt hon. Millan, gå ner! NU! Och ilningen ner hon ställde sig upp, för att trotsa sin mor. Och med en vindpust försvann balansen. Hon ramlade, med ett tjut. Den första grenen slet tag om den vita klänningen och rev upp magen. Och så smällen, huvudet mot stenen. Klänningen var röd av blod vid magen och det korta ljusa håret var färgat i rött. MIIILLAAAN!?

Hon bromsade hastigt och såg gestalten av en flicka titta upp. Bilen kom för nära och hon svängde åt sidan. Hon hörde något åka in i bilens bakre hörn när hon sladdade och körde rätt in i ett träd. Bältet höll henne på plats i några sekunder av evighet. Tystnad, inget skrik. Hon måste ha inbillat sig. Vit klänning, ljust långt hår, kanske runt tretton år, hon måste ha inbillat sig. Hon rörde handen mot bältets knäppning och missade knappen flera gånger, darrade som om hon hade hamnat i vattnet och inte kunde simma. Till slut fick hon upp både den och dörren och steg ut, fortfarande darrande. Hon gick till andra sidan och tittade på hörnet. En rostfläck som var ojämn hade en röd vätska vid dom små vassaste delarna. Hon tittade närmre. Blod. Hon ställde sig på tå och tittade runt omkring sig och över bilen. Det var ingen där. Inte en enda person. Hon gick förbryllad tillbaka till sitsen. Bilen startade, trots att smällen var mitt på bilen. Hon backade ut och svängde upp för att komma hem. Mitt i backen tittade hon i bakspegeln för att se om det var några märken kvar och bromsade tvärt. Hon stod där, flickan, hon stod där. Och den vita klänningen var röd på magen, av blod. Sorgen i blicken, som ett medlidande. I en sekund möttes blickarna.

Samantha tittade när bilen åkte uppför backen. Det sved på magen, men hon sprang inte hem, hon ville inte hem. När bilen stannade tittade hon in. Det kändes som att kvinnan tittade tillbaka, men hon såg inget. Medlidande under en sekund innan bilen gasade, allt vad den hade uppför backen. Hon tittade ner och märkte att hon stod på ett papper. Hon lufte på foten och såg ett foto på ett litet barn, kanske tre eller fyra år. Ljust hår, vit klänning. Det måste ha kommit från bilen, den fanns inte här innan. Hon tog upp det och tittade

på baksidan. Millan, *09 09 2000 †09 09 2004. Samantha förstod. En förlust. Hon gick till brunnen och slängde ner fotot bredvid mamma. Stillsamt förstod hon vem det var hon mötte.

<blockquote>

...och dom mötte varandra i några sekunder....

</blockquote>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jinzan med Poeter.se id #8506 innehar upphovsrätten